

CORABIA MĂNTUIRII NOASTRE

- Duminica a 9-a după Rusalii - Umblarea pe mare -

Marea furtunoasă este viața noastră, pe care navigăm până ce ajungem la limanul mântuirii, întru liniștea lui Dumnezeu. Corabia în care navigăm este Biserica lui Hristos, cea prin care putem ajunge în liniște și siguranță la liman, la mântuire. Pe această corabie nu suntem niciodată singuri. Suntem împreună, unii cu alții, iar Hristos Domnul este Cel care conduce corabia Bisericii, singurul și adevăratul Cărmaci. Furtuna și valurile, sunt chiar încercările vieții, prin care trebuie să trecem, având grijă să nu ne lăsăm pradă îndoielii sau puținei credințe, care ne pot scufunda și ne pot aduce pieirea. Furtuni multe bântuie marea vieții și adesea, în necazuri și dureri, ne scufundăm în valurile primejdioase ale îndoielii și fricii. Peste toate acestea apare Salvatorul nostru - Domnul Iisus Hristos, care ne spune de fiecare dată cu dragoste: „Îndrăzniți, Eu sunt, nu vă temeți!” El apare mereu în furtunile vieții, adresându-ne nouă celor de astăzi, încurajări în necazurile noastre, îndemnuri pline de optimism, de curaj, de dorința de a acționa și de a depăși orice situație critică în care ne-am afla. Dar cuvintele Domnului sunt și o chemare la o autocercetare, o coborâre în lăuntrul nostru pentru a ne face un examen de conștiință, pentru a vedea cum stăm fiecare cu viața, cu credința noastră, cu faptele noastre, cu relația cu Dumnezeu și cu semenii. Corabia reprezintă Biserica încercată de valurile sau furtunile istoriei, de persecuții, de erezii, de forțe întunecate potrivnice ei. Vântul care este potrivit corabiei reprezintă vremurile sau situațiile în care Biserica întâlnește ostilitate și respingere în lucrarea ei misionară de-a trece

pe oameni de la viața pământească efemeră la viața cerească eternă, într-o lume învolburată de păcate, de patimi egoiste individuale și colective. Corabia preînchipuie Biserica lui Hristos ca spațiu al mântuirii, ca adunare a oamenilor în iubirea mântuitoare a lui Hristos. De aceea, majoritatea bisericilor, ca locașuri de cult, din primele veacuri și până acum, se construiesc în formă de corabie, iar turla principală, purtând în vârf o cruce, ține loc de catarg. Hristos Cel răstignit și înviat conduce tainic această corabie a mântuirii. El stă la cârma Bisericii pentru că El este Capul Bisericii și cheamă la lucrarea mântuirii slujitori care binevestesc lumii Evanghelia vieții veșnice și îndrumă pe calea mântuirii pe cei ce cred în El și sunt botezați în numele Preasfintei Treimi. Când omul recunoaște că are nevoie de ajutorul sau harul lui Dumnezeu, el poate deveni slujitor al lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. În vijelia nenorocirilor, în situațiile cele mai grele și în momentele de încruntare și zădărnici, să nu ne temem de nimeni, convinși că Mântuitorul nostru este viu. El are milă să ne aline și putere să ajute pe toți care suntem în primejdie pe marea învolburată a acestei vieți. Amin.

Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi

Un examen eșuat, o dragoste nefericită, un serviciu pierdut, o familie rămasă fără sprijinitorul ei, un copil fără șanse de salvare. Nu sunt de aceeași intensitate aceste situații, dar fiecare percepe cel mai puternic anume durerea sa, chiar dacă nu așa ar trebui să fie. Momente din viață când ți se pare că ești încercat la maxim de Dumnezeu, că este peste puterile tale să treci de toate câte s-au abătut peste tine, că a ta cruce nu mai poți să o duci, se întâmplă în viața fiecăruia dintre noi. Momente, când pare că uite până aici, că mai departe nu poate să fie mai greu, că nu poate Dumnezeu să mă „încerce” la nesfârșit, că trebuie și mie să-mi dea careva bucurii, căci nu poate viața mea să fie doar o luptă continuă, fiindcă nu vreau să sufăr, vreau să fiu fericit, nu vreau necazuri, desigur și cu conștientizarea existenței veșnicei, dar nu vreau să o primesc prin nefericirea pământească. Faptul că poate aceste nenorociri, greutăți, ispite sunt plata ca să putem să ne curățim sufletul, să înțelegem că nimic din această viață nu ne va aduce fericirea veșnică puținii vor să accepte. Și că mereu există voia Domnului care a făcut să trecem peste toate acestea, chiar dacă viața pare insuportabilă și nu vezi nici o lumină, când ți se pare că acest „negru” din ea nu va mai dispărea nicicând. Mulți caută în aceste cazuri salvarea în careva rugăciuni miraculoase, în căutarea unui sfânt anume care i-ar izbăvi de aceste greutăți. Da, există rugăciuni speciale, acatiste care pot fi citite pentru mijlocirea a unui sfânt anume față de Dumnezeu. Dar oare e acesta scopul lor adevărat? Oare acesta e rostul rugăciunii pentru sufletul îndurerat? De ce atunci când suntem în cea mai grea suferință nu ne aducem aminte de cuvintele Mântuitorului că nici un fir din părul capului vostru nu va cădea fără știrea lui Dumnezeu. De ce nu încercăm cu adevărat să ne întoarcem la Dumnezeu și să-l cerem milă și ajutor? Nu milă și ajutor ca să ne ocolească necazurile, dar să fie Domnul Dumnezeu nostru, acela care ne va purta pe propriile brațe peste ele. Știu că e greu. Știu că există un acel moment când nu mai poți. Știu că poate mâine nu-ți mai poți plăti chiria, că nu-ți găsești serviciu în timpul apropiat, că durerea celui care e lângă tine te înăbușă și nu știi cum să-l mai ajuți. Și că mai există alții implicați care depind de reușita sau nereușita ta. Care te privesc și în ochisorii lor se citește întrebarea: „Ai reușit, acum totul va fi mult mai bine?” Nu o să descopăr nimic din ceea ce nu cunoaște fiecare dintre noi. Ce nu poate face Dumnezeu? Care minune nu este posibilă pentru el? Oare nu poate el într-o secundă să oprească toate suferințele ale mele, ale voastre, ale tuturor. Dar nu o face fiindcă fiecare dintre noi are nevoie să înțeleagă că nu ceea ce credem noi e cel mai important, ci voia lui Dumnezeu. Omul este din fire neputincios ca să străbată viața fără durere și suferință. Aceste două stări îl însoțesc toată viața pe orice muritor. Să avem nădejde mereu!

Rău poți face imediat, mai greu este cu binele

Cât durează să faci rău cuiva? Câteva clipe. Cât durează să faci un bine cuiva? Poate chiar o viață. Evident că poți să faci un bine și în câteva clipe, oprindu-te lângă un nevoiaș sau oferind cuiva câteva vorbe frumoase, însă de regulă binele se construiește în timp fiind o realizare. Răul este ușor realizabil și mult mai accesibil. E la îndemâna oricui. Se găsește pe toate drumurile. E ieftin și întunecat. Și de multe ori ispititor. De aceea e mai comod să apelezi la el. Pentru bine trebuie să duci o luptă, să muncești, să faci sacrificii și compromisuri. E mai complicat. Însă destinațiile arată și te îmbracă total diferit. Când ajungi la destinația răului, te întuneci și te rătăcești. Când ajungi la destinația binelui, lumina îți deschide ușa și te primește într-un loc liniștit și frumos. Și doar aici îți poți găsi liniștea, bucuria și rostul. Pentru a exemplifica într-un mod sugestiv durata binelui și răului să ne gândim la un părinte care muncește și trăiește să-și ajute copilul să se realizeze. Acest bine îl construiește într-o viață. Totuși, în doar câteva clipe, copilul poate să arunce vorbe de nerecunoștință care îl vor afecta cumplit. Sau chiar îl poate abandona cu nepăsare pe cel care s-a dedicat o viață întregă pentru binele lui. Părintele îl va ierta, desigur, dar cam atât durează să dărâmi un om și să faci un rău. Și sunt multe exemple. Majoritatea țin de nerecunoștință și devalorizarea celor din jur. De inconștiența și egoismul nostru. De suflete închise și întuneric. Suntem însoțiți mereu de bine și rău. Și este alegerea noastră pe care dintre ele vom lua de mână. Trebuie doar să conștientizăm riscurile și pierderile. Trebuie doar să deschidem mai mult ochii și sufletul. Să lăsăm la o parte egoismul și să învățăm să oferim lumină dacă nu vrem să trăim în întuneric. Toate acțiunile noastre se răsfrâng cumva asupra noastră. Acest univers are o putere miraculoasă de a echilibra tot ce se întâmplă între noi și în noi. Dacă arunci doar cu noroi, nu poți primi înapoi trandafiri. Niciodată. Dacă arunci cu trandafiri, poți fi lovit cu noroi, însă, cu siguranță într-o bună zi trandafirii vor reveni la tine. Să nu facem răul, dar nici binele cu sila. De multe ori luptăm pentru binele unora, iar aceștia nu doresc deloc să-l primească. Oricât am încerca să-i luminăm sau mângâiem prin fapte frumoase, ei nu vor să asimileze ceea ce le oferim. Și atunci este bine să oferim lumina altora. Sunt mulți care au nevoie de ea și ar face orice să o primească. Binele pe care îl oferim în lume trebuie să fie primit tot cu bună-voință, căci binele poate sta doar în brațele altui bine. De multe ori, din pricină că binele nostru nu e apreciat sau prețuit, răul ne manipulează să acționăm cu rea voință.

Pace și bucurie în gândurile noastre

În viața duhovnicească, gândurile noastre dacă sunt limpezi, se aud. Pentru o viață bună trebuie să avem grijă de gândurile cuprinse în interiorul nostru. Pentru acesta, cel mai de preț dintre toate darurile din lumea aceasta este osteneala sufletului nostru. Cu cât cineva se smerește mai mult, cu atât el înțelege mai bine din toate tainele lumii acesteia. El îi poate întrece pe toți ceilalți, care poate ani de zile au studiat înțelepciunea lumii acesteia. Mintea umană poate fi comparată cu o grădină. Chiar dacă omul nu cultivă cum trebuie această grădină, există o mulțime de buruieni care vor răsări, vor crește apoi vor da roade. Așa cum un grădinar care-și cultivă pământul semănând tot felul de flori și fructe pe care și le dorește și deștelește pământul de tot felul de buruieni, la fel și noi trebuie să avem grijă de grădina sufletului. Trebuie să smulgem „buruienile”.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 28 august	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Joi 29 august	06:30 10:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
Vineri 30 august	18:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 31 august	07:00 18:00	Sfânta Liturghie și pomenire Vecernie
Duminică 1 septembrie	06:30 10:30 18:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă Vecernie și dezlegări

De Dumnezeu nu mă tem și de oameni nu mi-e rușine

Un bogătaș întâlnea în fiecare zi, în drumul său spre birou, o femeie care cerșea chiar aproape de locul lui de muncă. Întâlnirea matinală cu cerșetoarea îl indispucea și o privea cu mult dispreț, dar nu îi dădea niciodată milostenie. Azi așa, mâine așa, până când, într-o după-amiază, bogatul își chemă secretara și, dându-i un teanc de bancnote, îi ordonă: „Du-te și cumpără de la supermarket cele mai alese bunătăți, mezelurile cele mai scumpe, băutura cea mai extravagantă, dulciurile cele mai rafinate. Fă un pachet cu toate, du-te, dă-i-l femeii care cerșește în fața sediului nostru și spune-i să nu o mai vad mâine acolo. Dacă te va întreba cine i-a trimis coletul, zi-i așa: Diavolul ți-a trimis acest pachet”. Secretara a executat întocmai ceea ce-i comandase șeful ei, i-a dat cu aroganță femeii pachetul cu toate cele cumpărate. Femeia i-a mulțumit pentru milostenia făcută, dar nu a întrebat cine este binefăcătorul ei. Secretara, ușor insistentă, a întrebat-o dacă nu vrea să știe cine stă în spatele faptei. „Ba da, vreau, a zis cerșetoarea. Cine e cel care m-a ajutat?”. „Diavolul este cel care ți-a trimis pachetul cu bunătăți”. Atunci, femeia cea săracă a răspuns: „Nu știu dacă așa este, dar sunt convinsă de altceva: Când Dumnezeu poruncește un lucru, și dracul se supune!” .....

Egoistul

Se povestește că un om suferea de multă vreme în iad pentru că avusese păcatul egoismului. Se ruga mereu lui Dumnezeu să-l ierte, căindu-se și spunând că nu mai este egoist. Dumnezeu l-a trimis pe Sfântul Petru să-l încerce, zicând: „Iată, Dumnezeu ți-a auzit rugăciunea și m-a trimis să te scot de aici din iad. Îți voi întinde un fir de care te vei prinde și eu te voi ridica”. Sfântul Petru întinse firul, el se agăță și începu să urce. Dar ceilalți osândiți care se chinuiau în iad, văzându-l că se ridică, au început să se prindă de picioarele lui ca să scape și ei de acolo. Când i-a văzut așa agățați, egoistul s-a gândit cu groază că firul se va rupe și va cădea la loc în iad. Atunci a început să strige la ei disperat: „Coborâți, dați-vă jos!!!”. Și a început să-i lovească cu picioarele și să-i desprindă de fir. Dar când se chinuia să-i desprindă, a căzut și el jos. Așadar egoismul mai era stăpân pe viața lui. Nu dorea să scape decât el, nu și ceilalți, și, astfel, nici el nu a scăpat.

Care ochi văd mai bine

Odată un om a întrebat pe un înțelept, care sunt ochii aceia care văd mai bine: cei negri ori cei albaștri? Ai bărbaților sau ai femeilor? Ai oamenilor sau ai dobitoacelor?

- Ochii cei ce văd mai bine, a răspuns înțeleptul, sunt aceia ai clevețitorilor, pentru că aceștia văd prin toate depărtările, văd lucrurile cele mai mărunte, ba încă văd atât de bine, încât de cele mai multe ori, văd și ceea ce nu este...